

Aterizarea pe stadionul Ghencea

Revenind la misiune, parașutiștii au dat jos cele două cadavre și le-am predat unui căpitan înarmat, care cu o grupă de militari păzea obiectivul, fără a-i spune cine sunt în foile de cort, doar că va veni cineva, trimis de generalul Stănculescu, să le ridice. Am pornit motoarele și am decolat. La unitate am ajuns teferi, dar într-o stare de epuizare psihică și fizică îngrozitoare. Nici nu-mi venea să cred că într-o zi, unui biet om îi este dat să trăiască atâta istorie! În unitate, colegii ne informau că Ceaușeștii au fost judecați și condamnați la moarte, fără a bănuși că noi am văzut totul pe viu. Priveam transmisia Televiziunii Române Libere cum crainicul își tot cerea scuze că nu se poate încă da caseta cu execuția, că se lucrează la ea. Toți așteptau caseta cu execuția, o țară, de fapt o lume întreagă aștepta. În acele momente, era trecut de ora 21, a sunat Stănculescu să ne întrebe unde sunt „coletele”, fiindcă a fost la stadion și nu le-a văzut. Când i-am raportat că le-am lăsat acolo în paza unui ofițer, a ordonat ca membrii echipajului care am transportat coletele, adică noi, să ne prezentăm la sediul MAPN, de unde să mergem împreună cu el la stadion.

Deci clipele noastre de groază nu s-au terminat?! Am înțeles, dintr-o dată, că statul major al Revoluției ezita să transmită imagini despre execuția Ceaușeștilor fără a avea dovada palpabilă a morții lor: cadavrele. Cum de diversiuni nu duceam lipsă, unii ar fi spus că totul nu-i decât o farsă, că au fost împușcate sosisile lor, că nu ei sunt cei cu adevărat împușcați. Ce era de făcut? Ne-am întrunit cele două echipaje și am stabilit că, în timp ce noi ne întâlnim cu Stănculescu, ei stau la elicopter și dacă se transmite la radio sau televiziune că am fost omorâți, ei decolează și trec granița, de unde vor transmite adevărul.

Pe drumul de la unitate până la biroul lui Stănculescu am trăit revoluția la alți parametri. Ne-am deplasat cu un autoturism și cum toți trei eram îmbrăcați cu combinezoane de zbor, păream suspecti. Eram opriți de către toate patrulele formate din milițieni, militari și persoane civile de diferite vârste și culori și în pofida legitimațiilor, a trebuit să ducem o serioasă muncă de lămurire pentru a convinge revoluționarii că nu suntem teroriști, ci piloți. Când am ajuns în zona Ministerului Apărării, am fost somați de departe. În fața ministerului am văzut imagini cutremurătoare. Evenimentele fuseseră cu mult mai tragice decât auziserăm noi sau le văzuserăm din aer, de la manșa elicopterului... Unul din militarii care păzeau instituția, văzându-ne îmbrăcați în ținută nemaivăzută de el, uniforma de pilot, a crezut că suntem teroriști și a deschis foc asupra noastră, dar norocul a fost că era nou în armată și nu era prea instruit la capitolul trageri cu pistolul mitralieră. Dar pe ofițerii de la Unitatea Specială de Luptători Anti-Tero (USLA), al cărei comandant era de pe meleagurile Beiușului, col. Ardeleanu, militarul nepregătit și colegi de-ai lui, i-au nimerit și i-au nimicit. Acei ofițeri USLA aveau o pregătire militară superioară și erau considerați luptătorii de elită ai Ministerului de Interne, de fapt ai țării, și-n dimineața zilei de 24 decembrie au fost chemați de generalul Militaru, ministrul Apărării Naționale, să se prezinte la sediul M.Ap.N. pentru a-l apăra, dar au fost întâmpinați cu gloanțe

și împușcați, catalogați ca fiind cei mai mari teroriști. Se vedeau trupurile lor, pe jumătate dezbrăcate și cu urme de răni produse de trecătorii care stingeau țigările aprinse pe ei, crezând că sunt teroriști. Veniseră multe persoane din tot Bucureștiul să vadă cu ochii lor cum arată teroriștii despre care se vorbea atâta la televizor. Erau lăsați acolo la discreția spectatorilor, erau scuipați, batjocoriți și loviți. Așa a vrut generalul Militaru, așa s-a întâmplat.

Armata era în mâinile lui și a dorit să plătească niște polițe mai vechi... Noi am ajuns la poartă, ofițerul de serviciu ne legitimează, dă un telefon și după câteva minute vine aghiotantul generalului și ne duce în biroul lui Stănculescu. Pe hol ne-am întâlnit cu judecătorul Gică Popa, care părea și mai agitat decât în ziua dinainte, când îi condamnase la moarte. După câteva săptămâni, s-a autocondamnat și pe el la aceeași pedeapsă - s-a sinucis. A venit apoi generalul Stănculescu, a dat mâna cu noi, spunând că urmează să mergem pe Stadionul Ghencea pentru a arăta noi înșine locul, fiindcă a fost aseară pe la ora 20.30 și nu le-a găsit, iar ofițerul căruia noi i-am predat coletele susține că nu știe unde sunt și că nici n-a văzut colete în zonă. Dar să vedeti ce relatează căpitanul respectiv despre acele momente. Căpitan Cristian Călinescu: „În jurul orei 16.30 au venit două elicoptere dinspre Domnești. Au aterizat ca și dimineața în perimetrul înconjurat cu valuri de pământ. După un timp, pe biută a apărut un militar, adresându-ne semnalul convenit, semnal că au aterizat elicopterele. Trebuia să fie doi, dar în sfârșit... Împreună cu Dragomir și cu locotenentul de transmisiuni am plecat spre ei. Urma să vină noaptea și cercetarea din aer a zonei în prag de seară era binevenită.

La jumătatea distanței, cel de pe biută a dispărut, contrar înțelegerii de dimineață dintre noi și aviatori. „-E cacialma, nu-s ei”, am zis. Mai curajos, plutonierul Dragomir mi-a spus că el nu se întoarce. „-Puteau să ne împuște până acum... Dacă am ajuns până aici, să mergem!...”

Ne-am pregătit pistoalele mitralieră și am înaintat prin salturi scurte. Când eram la vreo 30 de metri, a apărut iar, făcând semnul acela cu casca în sus și în jos, după care a dispărut.

Concomitent s-au auzit focuri de armă dinspre cimitirul Ghencea, dar și în spatele nostru. În acel moment am ordonat: „Culcat... și rămânem pe loc, că nu se știe ce se întâmplă”. La insistențele plutonierului pe care parcă-l tragea o ață: „Hai tov. căpitan, că n-or fi ei mai ai dracului decât noi...”, am ajuns pe biută cu armele gata de tragere. Ei erau la baza valului de pământ, în interiorul acestuia, lângă două pachete grele învelite în foi de cort și pături albastre. Aviatorii ne-au întâmpinat oarecum îngrijorați, oricum nu atât de expansivi și de prietenoși cum erau dimineață și ne-au spus că ei numai pot sta, că li s-a defectat un motor și că au adus două cadavre pe care va veni cineva să le ridice. „Nu vă interesează cine sunt, poate nici noi nu știm”. Da, așa au zis, „poate nici noi nu știm”, dar să le păzim bine până vor fi ridicate. Ne-am strâns mâinile, ne-am strâns în brațe și ne-am despărțit. După plecarea lor, plutonierul Dragomir, neastâmpărat ca de obicei, iute ca argintul viu, mereu iscoditor, mă și ia în primire: „-Șefu', hai dom'le să vedem și noi cine sunt morții.

-Mă, loane, n-are rost... să nu fie dracului vreo cursă, vreo cacialma...

-Hai dom'le, vă rog... Să știm și noi pe cine păzim. Poate sunt teroriști și găsim și noi la ei niscaiva scule, d-alea de n-a văzut Parisu'...

-Nu și nu...Vezi și tu câte se întâmplă... o fi vreo bombă, Doamne ferește...

-Lasă șefu', trag o rafală în ei și dup-aia mergem.

-Nu, loane, dacă sunt într-adevăr morți, îi profanăm și e păcat...”

VA URMA

Notă

Acest articol este fragment din cartea „Ultimul zbor cu soții Ceaușescu”, scrisă de cdor(r) Alexandru Popa, unul din piloții echipajului elicopterului care a transportat trupurile inerte ale soților Ceaușescu de la Târgoviște la București, în data de 25 Decembrie 1989, Ziua Sfântă de Crăciun. Cei interesați, pot afla informații despre această carte la numărul de telefon 0745.114.431.

cdor(r) Alexandru Popa